

— "Ομως, καλέ γεγρέ, κι ἀν μποροῦσαν  
ώς ἔσενα νὰ φτάσουν τὰ λόγια μου τοῦτα στὸν  
παράδεισο ποὺ στυλωθῆκες τῶν μακαρισμένων  
λιγότερων, ποὺ πενθαίνουν νέοι, γιατ' εἶναι  
πολυαγαπημένοι τῶν θεῶν, οἵσως κάποιο κί-  
νημα ἀνυπομονησίας θὰ τὴ χαλοῦσε τὴν πλα-  
στικὴν ὑπερούσια γαλήνη σου καὶ κάποιος  
μορφασμὸς θὰ δίπλωνε καταφρονετικὰ τὰ μαρ-  
μαρωμένα σου χεῖλη. "Όλα τὰ ζητήματα τοῦτα  
καὶ τῶν ἰδεῶν τὸ μεδύσιο καὶ οἱ ἔγγονες ποὺ  
μᾶς ἀναταράζουν, καὶ οἱ ἄγωνες μας καὶ τὰ  
ἰδρώματά μας, δὲν ἀξίζουνε μπροστὰ στὴν  
αἰωνιότητα ὃσο ἀξίζει τὸ καρφὶ τοῦ θανάτου  
ποὺ σὲ κάρφωσε. Κ' ἔρχονται ὁρες ποὺ δ' ἀν-  
θρωπος δ' στοχαστικές, ἀκόμα καὶ δ' πάντα  
στρατιώτης, τῆς ἐνέργειας, τῇ σιχαίνεται τῇ  
ζωῇ, καὶ δέεται μὲ τὸν στίχον τοῦ μεγάλου  
ποιητῆς πρὸς τὸ θεῖο θάνατο, νὰ τόνε σφιχτο-  
κλείσῃ στὴν ἀστέρινη ἀγκαλιά του, νὰ τόνε  
λυτρώσῃ ἀπὸ τῆς ἀλυσίδες τοῦ Ἀριθμοῦ, τοῦ  
Τόπου καὶ τοῦ Χρόνου, καὶ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ  
τὴν ἀνάπτωψη ποὺ τοῦ σάλεψε ή ζωή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΥΡΟ ΤΩΝ ΩΡΩΝ»

## Ο ΤΣΟΠΑΝΟΣ

(ΜΕ ΤΗ ΦΛΟΓΕΡΑ)

### I.

"Ο τσοπάνος εἰν' λεβέντης  
Καὶ λαλεῖ γλυκιὰ φλογέρα,  
Τὰ ἡχοσκόπια τῆς βουβάνουν  
Τὸν τραγουδιστὴν ἀγέρα.  
  
Σκανταλίζουν καὶ σὰ δέντρα  
τὰ πουλιά τὰ βλογημένα  
Καὶ τὰ μούρουρα στὶς βρῦσες  
Σταματᾶνε σαστισμένα.

Μὲ τὴ μαστοριδὸ τσοπάνος  
Κατιτὶς ἀπ' ὅλα πάρει  
Καὶ στὸν ἥχο τῆς φλογέρας  
Σὰ σκλαβάνια του τὰ σέργει.

Παίρνει ἀπὸ τῶν Ὁρῶν τὸ Γῦρο  
Κι ἀπὸ τῆ μάγισσαν ἀλήθεια,

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ

## ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ<sup>\*</sup>

Πολὺ φρόνιμα δ' Ἀρχίπης ρακίναρισε τὸ παννί<sup>†</sup>  
τους. Λιγάκι ἀκόμα κι ἵν ἔμενε, σίγουρα ἡ βάρκα  
θὰ τουμπάρει, χωρὶς κοντολογίεις! Ό αγέρας δύο  
βράδυσαζε μνημῶνε, λιστάζε, σφύριζε σὰν δηγεντρα  
στὰ ξάρτια καὶ πήγαινε νὰ κυρελλιάσῃ τὸ παννί.  
Ἐγερνε ἡ βάρκα μανέτυντα, σὰν νέθιλε νὰ πηγὴ θά-  
λασσα, καὶ περιστάνει ἡπὸ πάνω τους τὰ κύματα,  
πούλεγες πῶς κολυμπούσσει! Μ' ἔνα ἐπιδέξιο τοῦ  
τιμονιοῦ στρίψιμο ποὺ καὶ ποῦ ἔφευγαν κάνα με-  
γάλο κύμα, π' ἀγνωτικαὶ σὰ βουνὸ ξενοίγανε, κ'  
ἔτριζε τότες ἡ φτωχὴ βραχούλα, ἔτριζε, σὲ νάγκο-  
μαχοῦσε μὲ τὸν ὄχτρο παλεύοντας!

\* Η ἀρχὴ του στὸν ἀρ. 303.

Παίρνει ἀπὸ διστρα καὶ φεγγάρια  
Κι ἀπὸ παραμόδια.

### II.

"Ο τσοπάνος δ' λεβέντης  
Σέρει στὴ γλυκιὰ φλογέρα  
Καὶ τοῦ Γήλου τὸ τραγοῦδι,  
Πῶς παντρεύεται τὴ Μέρα.

Πῶς μιὰ κόρη ἀχτιδομάλλω  
Μίδαν αὐγὴν ἔχει ἀποχήσει,  
Ποὺ σὰν πλέκει τὰ μαλλιά της  
"Απὸ φᾶς γιομέζει η Φόση.

Σὰ σκορπάει τὰ βλέμματά της  
Σεφυτρόδινον τὰ λουλούδια  
Καὶ τὰ μπράτσα της σὰ δείχνει  
Στήρουν τὰ πουλιά τραγούδια.

"Ηλιογέννητη τὴν εἰπαν  
Καὶ τὴ δόξασαν οἱ ἀνθρῶποι  
Κι ἐκκλησίας γιὰ τὸνομά της  
"Έχουν δῆλοι εἰ τόπου.

### III.

Καὶ τῆς Πούλιας δ' ἀδερφὸς  
"Ο Αδγεριός,  
Πῆρε καὶ τὴν ἐρωτεύτη  
Καὶ στὰ πάλλη τῆς μπερδεύτη.

Καὶ στὸ βασιλιὰ τὸν ἥλιο  
"Η πικρὴ ἀδερφὴ του πάσι  
Καὶ γονατιστὴ μπροστά του  
Πέφτει καὶ τὸν προσκυνάει.

«Πολυτροπούμενος μον "Ηλιο  
«Ποὺ ἔχεις κύκλους γιὰ βασίλιο,  
«Σὲ Γῆς, σὲ Οὐραώδη καὶ σὲ "Αδη  
«Καὶ φωτᾶς καὶ τὸ σκοτάδι,

«Τὸν Αδγεριὸν ὅπλοχρίσουν  
«Ποὺ ἀπὸ πόθον ἐνικήθη,  
«Γιὰ τὴν ποθευτὴ σου κόρη  
«Ποὺ ἔχει τὸ κοινένιο δατῆθι.

### IV

Τὴν ξαδέρφισά του δ Γήλος  
Δείχνεται νὰ συμπονάει,

Μὰ η Λιογένητη, η Πανώρα  
"Αλλον ἀγαπάει.

Στὴ σηκλιά του τὴν ἀνήλια  
Μὲ τὰ ξωτικὰ τὰ χλια  
Σέρεται μὲ συντροφιὰ  
Σὲ πρωτομογιᾶς πηχιά.

"Αργανα στοιχιῶν βαροῦν  
Καὶ φλογέρα καὶ τοσφάρι  
Κ' οἱ ἐφωτάρηδες ἀγκάλια  
Βούσκουντε οὲ ἀνθοκλινάρι.

### V

Σὰν δ "Ηλιος τὸ γρικᾶ  
"Αργανα ἀπ' τὸ θυμό του χύνει  
Καὶ στὰ ποσφούρωντας ἀπάνου  
Τοῦ "Εσπερούν καρτέρι στήνει.

Νά δ "Αράπης κ' η Λιοκόρη  
Μὲ τὰ φιλημένα χεῖλη,  
Στὰ ψηλὰ τὰ ποσφορίνια  
Δίγυ ποτὶ τὸ δεῖλι.

Νά κι δ Γήλος μὲ τὸν "Ελενούς  
Καὶ τὰ βασιλόπουλά του,  
Νά κι δ "Αράπης μὲ τὴν ἀμειγη  
Στοιχιούροδιά του.

«Αραβλέμματα ἀγρια φίχτουν  
Καὶ σὰν τὰ θεριὰ θωριοῦνται,  
Σκίζεται στὰ βήματά τους  
"Η Γῆς τὰ βράχια σειοῦνται.

### VI

Κ' η Λιογένητη στὴν ἀκρια  
Μὲ μαργαριτάρια δάκρυα,  
Μιὰ τὸν "Αγαπῶ θωρεῖ  
Καὶ σπαράζει σὰν πουλί.

Μιὰ τὸ δοξασιό πατέρα  
Καὶ φαίζεται η ψυχή της  
Πάσκαι λέξη νὰ μιλήσει  
Κι δλο σώνεται η πνοή της.

Φίλοι, δχτροὶ παραμερίζουν  
Κι δ "Ηλιος στὴν παλαιστρα βγαίνει,  
Σὰ μαρμαρωμένος βράχος  
Στέκει δίχως ν' ἀγασάνει.

— Παναγιά μου, βόηθα μας! Νὰ σου φέρω  
κερι σὰν τὸ μπόν μου! — φώναξ\* η Μαριώ μὲ τρο-  
μάρα.

— Ομορφο πράμα η φουρτούνχ! Τί λέσ,  
Γιαννάκη, παλλικαρχ; φώναξε πειραχτικὰ δ Κώ-  
στας, λόμνοντας θερρετὰ τὸ κουπέ του.

— Βρε ἀδερφέ, εἰπ' δ Γιάννης, σώνει καὶ καλά  
πρέπει νὰ πνιγοῦνται; Είναι τρέλλας νὰ πάμε μπρός,  
γυρίστε στὴ στιγμὴ γιὰ τὸ Φανάρι! Κοντά εἴ-  
μαστε!

— Καὶ δὲ μούρχεσαι, κύρι Γιάνκου, η ἀφεντιά  
σου νὰ κουμαντάρεις; Μὲ τέτοιον καυρὸ θὰ πάγη  
κόντρα τὸ φελλούντι μου; Θερρεῖς πώς είναι για-  
δούρι, νὰ τρεβάνω μιὰ τὸ γκέμι νὰ γυρίσῃ!

— Ετσι δά, τὸ λοιπό, θὰ πνιγοῦμε;

— Μπήκαμε πώλ στὰ αίματα! Θὰ πάμε μπρός  
κι δ, τι βγῆ! Το νοῦ σας, πατίδια, τὸ νοῦ σας!  
Κοστίστε καλὰ στὴ θέση σας!

— Ο Γιάννης, σὰν τὸν κατταύδιας δ' Αράπης, ζέ-  
ρωσε στὴ γωνιά του οὐλγογισμένος κι ἀμίλητος.  
Στο ζαλιπένο κεφάλι του χίλιες δύο φωναστίες  
χορηπηδούσανε μὲ τῆς θετραπής τὴ γλυγοράδα κι  
ἀλλαζαν δψη καθε στιγμή, σὲ εἰ παννόραμα. Πότε  
καθαλίστε τὸ βραχική τουμπάσιμένια καὶ κατρακυ-

λοῦσε, σὲ δελφίνι, πὰ στὰ κύματα, πότε γινότανε  
παιδί κι ἀνατάραξε νερὸ σὲ μιὰ λεπάντα, κάνοντας  
χάζι, μέσ\* σ' αὐτὴ τὴ φουρτούνα, ἔνα χαριδό-  
τσουρλό, πού παχρένεις! Σὲ λίγο πτήγαινε γεμάτος  
χαρά στὸν πάτο, σρήγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ  
Μαριώ, μὰ πάνω στὴν ἀλογογιλιά ἐπερέβαλε ἔφρουν  
μιὰ γιρά τρελλή, ζεμαλλικασμένη, καὶ μαγκόπαιδα  
τὴν κυνηγούσανε... — Όχι! ζερώντες λυπητερά  
καὶ τινάχτηκε, ζηροκοιτάζοντας τριγύρο, σὲ τὰ  
τούχωσαν κάπου βελόνι!

— Τὸ νοῦ σας, πατίδια, τὸ νοῦ σας!

— Η μπόχα ζέππικε μὲ τὰ δλα της! Σκοτεί-  
διασε, ζέρχεται νὰ πέσῃ θροχή μὲ τὸ σταύρων κι\* σ'  
βροντὲς τούρκους παχαγιάνκες μὲ τὴ βοή του πε-  
λάσου. Τὸ τιμόνι κρατεῖσε πάτα τὸ Αρχηπή, ζπο-  
θεριεμένος μὲ τὴ ζαναμπένη δύη του καὶ τὰ γουρ-  
λωμένα ρατία, που ὄλουνται, θερρεῖς, τὸ φάς μέσα  
τὰς συγκειτούτας. Επεκτείνεται, μὲ κολληγέτα τὰ  
μαλλιά του στι; κι θετλό, βουτημένος στὰ κύματα,  
στεκότανε κει στὶ τόπο του καθαλεύτο. Εὰν οὖλος  
φουρτουναγίνητος "Άη Νικόλας. Σὲ μιὰ στιγμή που  
νά βάρκα ψηλά τιναχτήκε στὸν τρελλό γορ της,  
τέντωτε τὸ λαιρό του φηλή καὶ πέρα τερά στριφο-  
γύρισε τὰςτραχτερά του μάτια, ζεταζούτας τὴ θέση

Νά κι δ' Αράπης σὰ θεριδ  
· Απὸ τὸ δεξὺ πλευρό.  
· Ασκημένος χερίες μπλώνουρ  
Καὶ τὶς σάρκες τοὺς ματώνουρ.

## VII

Κάθε σφίξιμο ἡ γροθιά  
Σὰν τὸ σύδερο πραγτάζει.  
Κάθε μονυχριπτὸ τιτάζει  
Βονολίθαρα μακριά.

Τὰ κομματιαστὰ ξεσκλείδια  
Πέφτουν καταγίς  
Κι ἀπὸ μιὰ βαριάν ἀγκοῦσα  
Αἷμα ίδρωνει ἡ Γῆς.

Τοῦ γκρεμοῦ τὴν ἄκρια ἀγγίζουν  
Καὶ τὴν μάχην ξαναρχίζουν.  
· Ο "Ηλιος ἄρδια πατάει  
Καὶ στὸν ἐγκρεμγδ πυλάει.

Καὶ τὰ νέφη ποὺ περιπάνε  
Αἷμα βάφουνται καὶ πάνε...  
Αἰματόχαρα κεφάνια  
Κλάθουνται τὰ οὐράνια.

## VIII

Κι δ' Αράπης κομπαρμίνος  
Νᾶρθοντ τὰ σκοτιάδια γένει  
Καὶ τῆς Νύχτας νὰ βαρέψει  
Λέει τὸ μαῦρο πτέρι.

Τὰ Στοιχιὰ χοροὺς ξανή  
Στήνουν στὰ βουνά,  
Μὰ τὴν ἀργανὴ Λιακόρι,  
Χάνουν ἀδικιάδι.

Τρέχουνται τὸν αἴραντήσιν  
Τοῦ "Εσπερού τὴν πειθέρην.  
Κάποιος εἶπε νὰ τὴν εἴσῃ  
Σὰ ιωλὴ καὶ τρομαστεῖν,

Νὰ μιλάει μὲ τοὺς "Αιτιλούς τοὺς  
Στὸ βαθὺν ἐγκρεμνό,  
Ποὺ τὸ βασιλιὰ πατέρου τοὺς  
Δέχτηκε νεκρό.

## Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Παρίσι, 1908.

## ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ\*

Τὸν ἕδιο τὸν καιρὸν ἀπέσαντο κάτου ὁ Παράσχος παραμερίζοντας τοὺς ρωμαντικούς του μὲ τὴν πρόχειρη τῶν ἐφημερίδων γλῶσσα νερωμένους κάπως καὶ φευτισμένους—μὲ λυρικοὺς πάντα—βυζαντινούς καὶ ὑστερισμούς, βάλθηκε νὰ στιχουργῇ μὲ τὴν ἀπλῆ γλῶσσα, ἀχτένιστα καὶ ἀκανόνιστα, καὶ νερούλα καὶ πρόχειρα, μὲ γκαρδιακὰ καὶ ζωγραφικὰ ποιήματα, κι ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, τολμηρὰ καὶ πρωτότυπα, τὴν «Θάλασσα τῆς Σαλαμίνας», τὸ ποίημα ποὺ εἶναι γιὰ νὰ ζησῃ. Τέλος ὁ Βουτσινκίος ξεψυχᾷ, μὲ τὸ βράβευμα ἔργων γραμμένων στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, μὲ τὴν «Φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου», τοῦ Καμπούρογλου, μὲ τὸν «Κατσαντώνη», τοῦ Ξένου, μὲ τὶς «Βοσπορίδες Αὔρει» τοῦ Βίζυνον. Ο ἕδιος δ' Ἀντωνιάδης δοκιμάζει νάνάψη τὰ ξύλα τῆς ποιητικῆς του μὲ τὰ σπίρα τῆς δημοτικῆς, καὶ στὰ πολύστιχα ἴσπικά του, καὶ σὲ δράματά του. Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μας, εἰσηγητὴς στὴν κρίσι τοῦ Βουτσινκίου διαγωνισμοῦ τοῦ 1873, ἀναγκάζεται νὰ σφραγίσῃ τῆς δημοτικῆς τὴν νίκην στὴν ποιητικὴ γλῶσσα, μέσα καὶ στοὺς ἀκαδημαϊκοὺς κύκλους, τελειωτικά, μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἄλι λέξεις δές ξησούσε τις παράτις μητρίς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, αἱ φράσεις αἴτινες ἔχουσεις τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα;» Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς καὶ αμνήσεις, μυστηριώδη καὶ ἀγραρόν τινα; Ιστορίαν, ὃν στερεοῦνται αἱ λέξεις αἱ ἀντικτυθεῖσαι ἐκ τῶν λεξιῶν καὶ ταμειαθεῖσαι ἐν τῇ μητρῷ . . . Τις δύναται ἐπειδή μακρὺν χρόνον νὰ ἀνεγέρῃ διάλογον, καὶ δὲν διανοιάζει τὸ πρώτον προγράμμα τῶν φελλομάρτιν τοῦτον αὐτοῦ, ἔχουσι γλυκείς κ